

13de JAARGANG, NR. 247
23 NOVEMBER 2015

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP DE PLAAT

Kris Defoort, Gilad Hekselman
 Guus Janssen, Burton Greene,
 Count Basie, Fay Claassen,
 Dash!, Matthew Stevens e.a.

11 JAZZ OP DE PLANKEN

Teus Nobel, November Music,
 Festival Jazz International R'dam.

EN VERDER:

16 New York Calling (Roos Plaatsman)

17 Mike del Ferro werkt hard...

20 Jazz in beeld (Joke Schot)

JAZZFLITS 248

staat 7 DECEMBER op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

**NIEUW ZEEUWS FESTIVAL
 ZIET HET LICHT: ZEELANDJAZZ**

Het Internationaal Jazzfestival Middelburg en Scheldejazz in Terneuzen fuseren. In 2016 vormen ze één Zeeuws festival onder de nieuwe naam: ZeelandJazz. De eerste editie is van 10 tot en met 19 juni 2016.

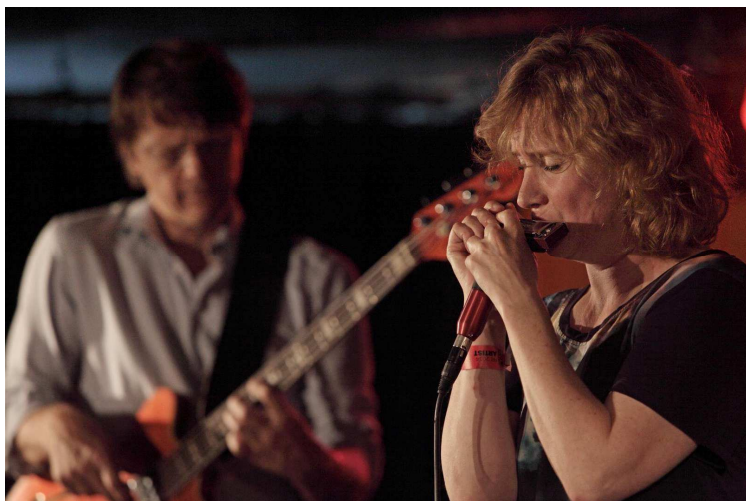
Het festival ZeelandJazz voltrekt zich op twee locaties. Het begint op 10 juni in Terneuzen, als vanouds met jazz, blues en aanverwante muziek. Eveneens zal de muziek weer in cafés en op straat te vinden zijn. Op de daaropvolgende door-deweekse dagen zullen er educatieve activiteiten op scholen zijn. Vrijdag 17 juni gaat het festival verder in Middelburg, waar het zondag wordt afgesloten. De hoofdlocaties van ZeelandJazz zijn jazzclub Porgy en Bess (Terneuzen) en het Abdijplein (Middelburg). Jazz zal de boventoon voeren, maar ook aanverwante muziekstijlen zijn te horen. Inmiddels is een Stichting ZeelandJazz opgericht, met als bestuursleden Jack van Aspert (voorzitter), Hans Zuiderbaan en Adri van den Berge (penningmeester). De functie van secretaris is nog vacant. De bestaande oude organisaties blijven de programmering en organisatie van het nieuwe festival verzorgen.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Hermine Deurloo tijdens North Sea Jazz '14. (Foto: Joke Schot)

**JAZZCLUBS EN OMROEP VPRO BUNDELEN
 KRACHTEN TIJDENS EERSTE NACHT VAN DE JAZZ**

Onder anderen pianist Tigran Hamasyan, Identikit en trombonist Joseph Bowie treden op tijdens de eerste editie van de Nacht van de Jazz. Die vindt op zaterdag 28 november plaats in diverse jazzclubs. De VPRO zendt via NPO Radio 6 live uit vanaf verschillende locaties en zorgt voor rapportages, interviews en achtergronden.

De nacht start om 20.00 uur en loopt tot 03.00 uur in de ochtend. Initiatiefnemer Marcel Kranendonk van de VIP (Vereniging van Jazz en Improvisatie Muziek Podia): "Nederland heeft een van de meest fijnmazige circuits voor jazz. Daardoor is het niveau van de Nederlandse jazz erg hoog. En het mooie is: met zoveel jazzpodia in Nederland is er altijd eentje in de buurt. Volgens ons weten nog niet genoeg mensen dat. Met deze Nacht van de Jazz willen we daar verandering in brengen." De Nacht van de Jazz moet een jaarlijks terugkerend festijn worden. Ambassadeur is jazzliefhebber Wilfried de Jong.

Het programma van de eerste Nacht van de Jazz:
<http://www.nachtvandejazz.nl/>

NIEUWS

Zangeres Jazzmeia Horn winnaar Thelonious Monk Jazz Competition

De Amerikaanse zangeres Jazzmeia Horn heeft zondag 15 november in Los Angeles de prestigieuze Thelonious Monk Institute Jazz Competition 2015 gewonnen. Ze kreeg een prijs van 25.000 dollar en een platencontract bij Concord Music. Horn zong onder meer de standards 'Moanin' and 'Detour ahead'. Twee jaar geleden won de 23-jarige al de Sarah Vaughan International Jazz Vocal Competition.

Een van laatste optredens Phil Woods op cd uit

Begin volgend jaar verschijnt de cd 'Kindred Spirits Live At Chan's' van saxofonist Greg Abate met Mark Walker, drums, John Lockwood, bas en Tim Ray, piano. Op de cd is de in september overleden Phil Woods als gast te horen. Het was een van zijn laatste publieke optredens. De dubbel-cd komt uit bij Whaling City Sound.

Hans van Leeuwen Trio in 1963 met Aad Groeneboom. (Foto: site H. v. Leeuwen)

Drummer-zanger Aad Groeneboom overleden

Op 6 november is drummer-zanger Aad Groeneboom overleden. Groeneboom speelde met gitarist Hans van Leeuwen en bassist Hans van Weel in het Hans van Leeuwen Trio. Dat won in 1962 het Loosdrecht Jazz Concours.

70 keer Bimhuis Radio

Vrijdag 13 november zond Bimhuis Radio voor de zeventigste keer een concert live uit. Die avond trad pianist David Virelles Mbókò in het Bimhuis op. De volgende live-uitzending is op 25 november met een concert van gitarist Gilad Hekselman. Bimhuis Radio is te beluisteren via <https://www.mixcloud.com/bimhuis/>. Ook zijn oude uitzendingen te herbeluisteren. Recentelijk is een concert van het Mark Turner Quartet toegevoegd.

PERSONALIA

ALLEN TOUSSAINT OVERLEDEN

Allen Toussaint op Jazz Middelheim 2011. (Foto: Tom Beetz)

Op 12 november zou hij in De Roma in Antwerpen optreden, maar 9 november overleed pianist-gitarist Allen Toussaint op 77-jarige leeftijd na een concert in Madrid. Hij werd in zijn hotelkamer getroffen door een hartaanval. Op weg naar het ziekenhuis kreeg hij een tweede hartaanval. Die werd hem fataal. Toussaint stond bekend om zijn onmiskenbare New Orleans-sound en werkte samen met tal van grootheden uit de lichte muziek.

PRIJZEN

BVR FLAMENCO BIG BAND, EVENSANNE EN KOENIVERSE 3 WINNEN THE RECORDS

De BvR Flamenco Big Band, Evensanne en Koeniverse 3 hebben zaterdag 7 november de finale van The Records gewonnen. Ze mogen als prijs een cd opnemen. De strijd vond plaats in een bomvolle Blue Note-zaal van het Conservatorium van Amsterdam.

Tijdens het treffen van alumni van Nederlandse conservatoria presenteerden acht bands zich aan het publiek en de jury (saxofonist Ben van Gelder, pianist Rob van Bavel, Jan Jasper Tamboer, recensent De Volkskrant en Pieter Schoonderwoerd, directeur Jazz Maastricht). Behalve de winnaars waren dat Ikarai, Molino, De Raad van Toezicht, Temlandvo en het Jannis Wolff Quintet. De winnaars kregen een prijzenpakket van zo'n 10.000 euro met daarin een volledig gefinancierde cd-productie, een promo videoclip en professionele coaching bij het in de markt zetten van hun muziek. The Records is een initiatief van de Keep an Eye Foundation en wordt jaarlijks georganiseerd.

Han Bennink enige Nederlander in Downbeat Readers Poll

In de nieuwste en inmiddels 80ste Downbeat Readers Poll is drummer Han Bennink de enige Nederlander die wordt genoemd. Hij zit in de onderste regionen van de categorie 'percussie'. De lezers van het Amerikaanse blad kozen toetsenist Chick Corea tot jazzartiest van het jaar. Zijn cd 'Trilogy' kreeg het predikaat jazzalbum van het jaar. Jazzgroep van het jaar is Snarky Puppy geworden. De volledige Poll is te vinden in het decembernummer van Downbeat.

[Zie ook pag. 18 van deze Jazzflits.](#)

JAZZ OP DE PLAAT

SILKE RÖLLIG/BURTON GREENE Space Is Still the Place Improvising Beings

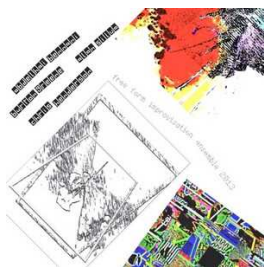

Bezetting:

Silke Röllig (voc), Burton Greene (p) +
Tatjana Franzen (fl), Heike Röllig (ss)

FREE FORM IMPROVISATION ENSEMBLE 2013

Improvising Beings

Bezetting:

Abdelhai Bennani (ts) Burton Greene (p),
Alan Silva (synth), Chris Henderson (el-d).

DIKEMAN/PARKER/DRAKE Live At La Resistenzia El Negocito

Bezetting:

John Dikeman (as, ts),
William Parker (b),
Hamid Drake (d).

Hier zijn cd-tracks te beluisteren:
<http://bit.ly/1Pon9HQ>

De Amsterdamse Amsterdammer Burton Greene (bouwjaar 1937) zit nog bepaald niet achter de geraniums. Deze twee recentelijk uitgebrachte cd's maken duidelijk hoe wendbaar hij nog in de wereld van de improvisatiemuziek staat. Het duo-album **'Space Is Still the Place'** met de Duitse zangeres en componiste Silke Röllig is een goed mengsel van (deels) gecomponeerde muziek en allerhande improvisaties. Vooral op het laatste vlak is het duo sterk. In stukken die Röllig en Greene 'Freebop' noemen zijn de typerende springerige syncopen van de pianist en het instrumentale stemgebruik goede ingrediënten voor speelse, humorvolle muziek. Maar Röllig laat ook haar gevoelige kant horen in een zelfgeschreven ballad met de simpele titel 'Hello'. De twee enige compleet uitgeschreven stukken op de plaat (delen van haar 'Zodiac Suite', gespeeld door fluitiste Tatjana Franzen en sopraansaxofoniste Heike Röllig) zijn weliswaar niet onaardig, maar voegen niks aan het overvolle duo-programma toe.

Ook **'2013'**, het album van het Free Form Improvisation Ensemble staat boordevol muziek. Het is zelfs een dubbel-cd geworden. Opvallende aanwezige in het gezelschap is freejazz-coryfee Alan Silva. Hij heeft de contrabas hier ingeruild voor de synthesizer, waar hij de wonderlijkste orkestrale samples uit haalt. Greene laat in dit gezelschap zijn percussieve stijl wat minder aan bod komen, en kiest voor een vloeiendere aanpak. Die past goed in de soundscapes die het viertal tevoorschijn tovert. De mij onbekende Marokkaans-Franse saxofonist Abdelhai Bennani is een blazer met goede oren en een prettig gebrek aan geldingsdrang. Hij bouwt met het idioom van de freejazz kalme improvisaties op, waarbij hij soms over de noten heen lijkt te scheren, zoals zijn collega Ivo Perelman dat ook zo fraai kan.

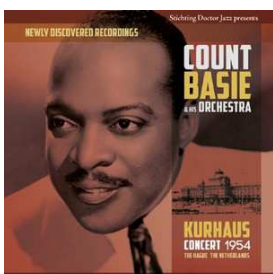
Herman te Loo

Hier is een fragment van het laatste album te beluisteren:
<http://bit.ly/1iTncx2>

Hoewel dit trio louter uit Amerikanen bestaat, zit er toch een Nederlands tintje aan dit debuutalbum 'Live At La Resistenzia'. Saxofonist John Dikeman maakt al enige jaren alle improzalen van zijn huidige woonplaats Amsterdam onveilig met bands als Cactus Truck en het internationale Universal Indians. Maar steeds meer duikt hij op in ad hoc-combinaties met musici als de Duitse drummer Klaus Kugel, de Belgische gitarist Dick Serries en de Amerikaanse bassist Rory Brown. Dit nieuwe trio met freejazz-zwaargewichten William Parker (bas) en Hamid Drake (drums) kwam tot stand voor het Doek Festival 2014. De samenwerking beviel zo goed dat er een tour werd geregeld. Op het Gentse podium La Resistenzia werden opnamen gemaakt, die nu op cd verschijnen. We horen dat Dikeman zich steeds meer gaat verbreden als instrumentalist. Binnen het idioom van de freejazz-screamers (Ayler, Ware, Gayle) heeft hij een eigen geluid weten te creëren dat hier melodieuzer en omfloosterder dan ooit klinkt. In het slotstuk, 'WY Funk', danst het drietal op haast Rollins-achtige wijze door de muziek heen. Parker en Drake hebben in hun lange carrière een perfecte balans weten te vinden tussen elegantie en lichtheid enerzijds en power en explosiviteit anderzijds. Dat betaalt zich hier wederom uit, want ze tillen hun jongere collega naar een hoger plan.

Herman te Loo

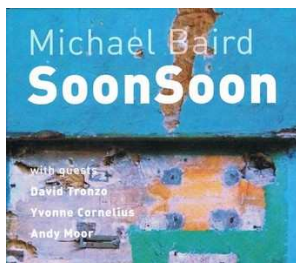
COUNT BASIE AND HIS ORCHESTRA Kurhaus Concert 1954 Doctor Jazz

Bezetting:

Reunald Jones, Joe Newman, Joe Wilder, Wendell Gulley (tp), Benny Powell, Henry Coker, Bill Hughes (tb), Marshal Royal (kl, as), Ernie Wilkins (as, ts), Frank Wess (ts, fl), Frank Forster (ss), Charlie Fowlkes (bars), Count Basie (p), Freddie Green (g), Eddie Jones (b), Gus Johnson (d), + Bixie Crawford (voc).

MICHAEL BAIRD SoonSoon SWP Records

Bezetting:

Michael Baird (synth, electronica, d, perc)
+ Yvonne Cornelius (voc),
David Tronzo, Andy Moor (g).

JAZZ OP DE PLAAT

In 1950 moest Count Basie zijn beroemde orkest opdoeken, omdat er veel meer vraag naar kleine ensembles was. Vandaar dat hij met een septet doorging. Vier ritme en drie blazers. Maar het bloed kroop waar het niet gaan kon en in 1952 liet Mr. Basie zich overhalen opnieuw een bigband op te zetten. Er kwamen veel jonge krachten in die band en naast de oude hits werd het 'band book' gevuld met nieuwe nummers. Niet meer vooral 'head arrangements', zeg maar tijdens het spelen aangeleerde ensembles, maar veel meer uitgeschreven arrangementen. De swing en het raffinement zaten niet meer zozeer in het enthousiasme, maar in de slim geschreven stukken. De nieuwe bezetting hield de traditie in ere, maar kon muziektechnisch veel meer aan dan zijn voorgangers.

In Jazzflits 246 besprak ik de cd 'Blues Backstage' met live-opnamen van het Count Basie Orchestra uit 1956 (Concertgebouw, Amsterdam), een uitgave van het Nederland Jazz Archief. In 1956 kwam de nieuwe aanpak volledig tot zijn recht. Mede doordat er een nieuwe drummer achter de band zat en trompettist Thad Jones solistisch en als arrangeur veel invloed had. Op deze cd van Doctor Jazz, 'Kurhaus Concert 1954', is het orkest twee jaar eerder in Scheveningen te horen. Hier klinken nog resten van het oude rechttoe-rechtaan swingwerk door, terwijl er ook al stukken van Neal Hefti ('Why not', 'Two Franks' en 'Plymouth rock') en Johnnie Mandel ('Straight life') op de setlist stonden.

Er is nogal wat werk verricht door de Nederlandse geluidstovenaar Harry Coster, voordat het nu onberispelijke geluid op cd gezet kon worden. De muziek werd gedeeltelijk op acetaatplaten gevonden, vervolgens kwamen kopiebanden tevoorschijn en ten slotte de originele banden. Er bleken twee concerten te zijn geweest; van verschillende stukken ontbraken gedeeltes en de geluidsbalans was hier en daar slecht, mede door plotselinge overgangen van zacht naar hard. Uit die verschillende bronnen kon een perfect klinkende cd van vijf kwartier worden samengesteld. Bijzonder.

Hessel Fluitman

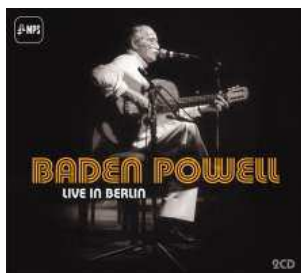
Count Basie Orchestra in 1954:

<https://www.youtube.com/watch?v=uX1HPIJwKCo>

Na de merkwaardige mini-cd met pseudo-Afrikaanse percussiemuziek, 'Logo Rhythms', is Michael Baird terug met repertoire dat de draad oppakt waar hij met 'Ends And Odds' (2010) was gebleven. Net als op dat album fabriceert hij hier een eigen klankwereld met behulp van elektronica en af en toe wat slagwerk. In een paar tracks wordt hij hierin ter zijde gestaan door zangeres Yvonne Cornelius en de gitaristen Andy Moor en David Tronzo. De laatste is op slidegitaar te horen in een remix van 'Pinky's dayout', een van de dwarse liedjes die dat album van vijf jaar geleden zo leuk maakten. Tronzo zorgt voor het vreemdingseffect, zoals gitarist Snakefinger dat deed bij The Residents, een groep die meermalen in mijn herinnering naar boven kwam bij de muziek van Baird. Nieuw op 'SoonSoon' zijn de dance-ritmen die af en toe opduiken (zoals in 'Beep-Bop'), maar ze krijgen nergens de overhand. Daar zou Baird zich ook verloochenen, want hij kiest nooit voor de weg van de minste weerstand en houdt de humor altijd in het vizier, zoals blijkt uit de gekke stemmetjes die de dramatische pianoakkoorden van 'Cause without reason' komen verstoren.

Herman te Loo

BADEN POWELL
Live In Berlin
MPS

Bezetting:

Baden Powell (g)

FAY CLAASSEN & TRIO PETER BEETS
Live
At The Amsterdam Concertgebouw
Challenge

Bezetting:

Fay Claassen (voc),
 Peter Beets (p),
 Martijn van Iterson (g),
 Ruud Jacobs (b).

JAZZ OP DE PLAAT

Gitarist Baden Powell (1937-2000) geldt als een van de beste Braziliaanse musici en componisten. Hij speelde zonder blikken of blozen Braziliaans, klassiek en jazz. Op 'Live In Berlin' staat zijn laatste Duitse concert. De aanleiding van dit concert was de viering van 500 jaar Brazilië medio april 2000. Powell stierf in september dat jaar aan een longontsteking. Zijn leeftijd is niet af te horen aan de opname. Telkens weer drijft een weldadige notenwolk over. Hij speelt alsof hij nog een jonge hond is. En dat allemaal op een Spaanse akoestische gitaar. Er wordt met een gemak om de melodie heen gespeeld, waar je niet van terug hebt. Met voorslagen, tussendoor-loopjes, akkoorden, enzovoort, enzovoort. Dat hoor je vooral bij bekende melodieën als 'Manha de carnival'. Dit stuk wordt met tederheid en inlevingsvermogen gespeeld, alsof hij het nog maar kort kent en niet zo lang als de song bestaat (sinds 1959). En dan 'Garota de Ipanema', over een meisje van Ipanema. Powell speelt het alsof het om een sambadanseres gaat die in 'full swing' de carnavalsprijzen van Rio de Janeiro wil winnen. Ook voor Bach draait hij zijn hand niet om. Hij speelt de 'Tocatta 147, Jesus bleibet meine freude' met Braziliaanse invloeden. Het illustreert dat Baden Powell ver boven de materie staat en er naar geloven mee kan spelen. Het is volkomen logisch en vanzelfsprekend wat hij doet. De gitaar van Baden Powell is een compleet orkest. En dat twee feestelijke cd's lang!

Hessel Fluitman

Bekijk hier een fragment uit het concert:

<https://vimeo.com/88138870>

Na zangeres Francien van Tuinen in 2010, heeft nu haar collega Fay Claassen een eerbetoon aan Rita Reys opgenomen. Vorig jaar, live in het Amsterdamse Concertgebouw. Van Tuinen zong vijf jaar geleden alleen maar ballads, een keuze met een risico. Het geeft weinig mogelijkheden om af te wisselen. Zij ving dat op met avontuurlijke begeleiders. Doordat ze de grenzen van de songs opzocht zong Van Tuinen weliswaar Reys, maar bleven haar interpretaties uniek. Iets wat Rita Reys zeer wist te waarderen.

Fay Claassen vertolkt op cd 'Live At The Amsterdam Concertgebouw' bekende en minder bekende standards. Zo hoor je de song 'When sunny gets blue' niet echt vaak. 'Zon in Scheveningen' met Nederlandse tekst uit 1959 van Willy van Hemert en muziek van Harry de Groot, ook niet. Jazz-zangeressen zingen niet graag in het Nederlands: dat voelt te open en bloot voor ze. Het begeleidende Trio Peter Beets mag er zijn. Peter Beets is een pianowonder en bassist Ruud Jacobs en gitarist Martijn van Iterson spelen voorbeeldig samen. De ritmeslag van Van Iterson is spatgelijk met de noten van Jacobs.

Rita Reys maakt in 2004 met hetzelfde trio de cd 'Beautiful Love'. Reys zou dat jaar tachtig worden. Ze gaf de songs warmte mee, maar ook scherpte. Ze zingt met een concentratie die nodig is voor het slappe koord in het circus. Reys trok songs naar zich toe en eigende ze zich toe.

Het avontuur van Rita Reys zit niet in de cd van Fay Claassen. Ik mis wat op de plaat. Claassen blijft met haar uitvoeringen aan de veilige kant. De cd is opgenomen tijdens de première van de tournee van het trio. Misschien hadden ze wat meer ingespeeld moeten zijn. Hoe dan ook, de cd klinkt wat vlak. Dat is niet wat ik van deze zangeres ben gewend.

Hessel Fluitman

JAZZ OP DE PLAAT

GUUS JANSSEN Meeting Points Bimhuis Records

Bezetting:

Guus Janssen (p)
+ Sanne van Hek (tp),
Wolter Wierbos (tb),
Michael Moore (kl, as),
Lee Konitz (as),
Peter van Bergen (ts),
Oene van Geel (av),
Ernst Reijseger (c),
Raphael Vanoli (g),
Ernst Glerum (b),
Wim Janssen, Han Bennink,
John Engels (d).

In de jaren negentig ging het Bimhuis voortvarend van start met een cd-label. Na een aantal compilatieplaten met opnamen van de October Meetings en een cd van Eric Boeren kwam het initiatief tot stilstand. Nu maakt het label een doorstart met een aantrekkelijke compilatie van Guus Janssen in allerhande samenstellingen. Zo is er het Clusone Quartet dat kortstondig bestond voor de pianist zich terugtrok en het driemanschap Moore-Reijseger-Bennink wereldberoemd werd als Clusone Trio. Ook het kwintet Cosmos Pictures (met opnieuw Michael Moore, altviolist Oene van Geel, bassist Ernst Glerum en broer Wim Janssen op drums) was nog niet eerder op plaat vastgelegd, maar verdient snel een eigen album. De meest bijzondere muzikale ontmoeting (waar het album ook zijn titel vandaan haalt) is die tussen Janssen en een van zijn grote helden, altsaxofonist Lee Konitz. In de groep Sound-Lee is de pianist al eens aan de haal gegaan met composities van de Amerikaan, maar in duoverband is er alleen pure improvisatie. Konitz betoont zich hier eens te meer de meester van de 'unbearable lightness of jazz' en in Janssen heeft hij een sparringpartner die hem tot grootse inventies aanzet. Het tweetal loopt met een grote boog om alle denkbare clichés heen en het resultaat is van een onwaarschijnlijke schoonheid, waarbij je hand voortdurend boven de repeatknop blijft zweven. Aardser, maar niet minder waardevol zijn de duetten met slagwerkers Han Bennink en John Engels. De eerste staat hem terzijde in het uit elkaar pulken van de standard 'I'll remember April' met de nodige verwijzingen naar Janssens pianovoorbeeld Lennie Tristano. Engels is de koning van de brushes in een fraaie lezing van Misha Mengelbergs 'Peer's counting song'. Voor fans van Guus Janssen is 'Meeting Points' een waardevolle aanvulling op de verzameling, voor wie de grote componist en improvisator nog niet kent, is dit een uitstekende introductie.

Herman te Loo

MOLINO Tales From Elsewhere Eigen Beheer

Bezetting:

Luc Klein (tp, voc),
Oliver Emmitt (tb),
Axel Schappert (tu),
Matthias Ingiberg Sigurdsson (kl, bkl),
Linus Kleinlosen (as, bars).

De bezetting met twee rietblazers, trompet, trombone, tuba en drums is in de geschiedenis van de jazz vooral in New Orleans tot grote hoogte ontwikkeld. Als je dit debuutalbum van de Amsterdamse band Molino, 'Tales From Elsewhere', achterstevoren zou opzetten, zou je denken dat je te maken had met een groep die puur vanuit die brass-bandtraditie werkt. 'Butcher's tears stomp' klinkt als een vrolijk liedje uit de Crescent City. Maar het nummer is een lekkere uitsmijter van een plaat die veel meer te bieden heeft. Molino bedt de New Orleans-klanken in een volstrekt eigen mengsel in. Daarin is plaats voor jazz, funk, impro wereldmuziek en moderne gecomponeerde muziek. Wat dat laatste betreft moest ik bijvoorbeeld denken aan de heerlijke 'Zehn Märsche um den Sieg zu verfählen' van Mauricio Kagel. Zelf ziet de groep zijn muziek als de volksmuziek van het niet-bestaande land Elsewhere. Dat duidt op de humorvolle en speelse instelling van de groep. Zo komen stukjes tekst langs als de bizarre monoloog van trompettist Luc Klein in 'Song of an adapted man', dat zomaar uit een filmscène geknipt zou kunnen zijn. En zo zijn er telkens weer nieuwe doorkijkjes en onverwachte wendingen in de muziek van Molino te ontdekken. Een inspirerend debuut van een groep die in januari de Nederlandse podia langstrekt.

Herman te Loo

Luister en kijk hier naar Molino: <http://bit.ly/1M5QG5s>

JAZZ OP DE PLAAT

MATTHEW STEVENS

Woodwork Whirlwind

Bezetting:

Matthew Stevens (g),
Gerald Clayton (p, Rhodes)
Vicente Archer (b),
Eric Doob (d),
Paulo Stagnaro (perc).

Het langverwachte eerste studioalbum van gitarist Matthew Stevens onder eigen naam is uit. Een waar luisterfeest kan ik er direct aan toevoegen. Met zijn werk als sideman bij trompettist Christian Scott viel Stevens al op. En door zijn grote aandeel in het Next Collective voelde dat aan als zijn project. Niets is minder waar. Nu zijn echte eigen cd er is weten we waar we aan toe zijn. Allereerst valt op dat er erg gezocht is naar een sound. Deze is niet doorsnee, maar weloverwogen en bijzonder. Een beetje aan de donkere kant en zeer tam. De bas sneeuwt zelfs een beetje onder in het moeras van zompigheid. Doordat de microfoon direct voor zijn gitaar is gezet (in combinatie met een versterkt geluid) weet je soms niet of je nou een akoestische of een elektrische gitaar hoort. Dat geeft niets, want het geluid dat Stevens uit beide tovert is geweldig. Niets eenheidsworst of betreden paden, maar een duidelijk eigen statement. Soms doet het een beetje denken aan die andere nieuwe gitaarster aan het jazzfirmament, Nir Felder (vooral in 'Star LA'). Hier hoor je de jazz van 2015 in al haar facetten. Lastige maatsoorten die dan weer in een lekkere vierkwarts uitmonden of zoals in het nummer 'Blasted': 6/4, 2/4 en eindigend met een rockachtige passage in vijven! Dit stuk is het hoogtepunt van de cd voor mij, met erg mooie subtiele synth aan de gitaar gekoppeld. Veelzijdig is de cd ook, want het ingetogen piano-gitaarduo van 'Gently' staat haaks op de twee afsluitende tracks die grooven en swingen met hippe beats. In 'Sunday' mag Gerald Clayton zijn Fender Rhodes ook even beroeren, wat een lekkere dynamiek aan het stuk geeft. Geen soli van bas, drum of percussie, maar vooral Stevens die al zijn ideeën op ons loslaat. Dat zijn er gelukkig veel zodat het niet verzandt in gitaargenezel. De spaarzame soli van Clayton zijn super en laten eens te meer horen dat hij een van de groten gaat worden op de klavieren. Tot slot plaats ik nog de kanttekening dat ik vooral de drums niet echt lekker (natuurlijk) vind klinken (luister maar eens naar 'Ashes' op YouTube (<http://bit.ly/1S63dYn>) waar een en ander veel helderder ten toon wordt gespreid). Ik kijk uit naar een concert van Stevens et al.

Reinier van Bevervoorde

VAN OTTERLOO/VAN VEENENDAAL

No Trace

Brokken Records

Bezetting:

Rutger van Otterloo (ss, bars, c-melody s),
Albert van Veenendaal (p).

Pianist Albert van Veenendaal is een meester van het understatement. Deze nieuwe duo-cd, met saxofonist Rutger van Otterloo, volgt in het kielzog van recente fraaie albums met de spellose slagwerker Alan Purves en de Franse saxofonist Matthieu Donarier. Op 'No Trace' (uitgebracht op het label van gitariste Corrie van Binsbergen, met wie beiden een jarenlange muzikale band hebben) horen we opnieuw fijnproeversmuziek. De tien stukken (alle van de hand van de pianist) proberen niet te imponeren, maar kruipen je steeds verder onder de huid. Ritmisch listig, soms met minimal music-achtige reeksen, springerig en elegant en met een subtiel gevoel voor humor dat voor een lichte grijns op je gezicht zorgt. De slotzin uit de tekst van Toon Tellegen in het hoesje is tekenend voor wat hier gebeurt: 'Ik luisterde en verdween in de muziek.' Het gaat absoluut niet om ego's, maar om muzikaliteit. Mooi is daarom ook dat saxofonist Rutger van Otterloo eens uit de schaduw treedt van de grote bezettingen waaraan hij zijn bescheiden faam dankt. Hij heeft een goed, vol geluid op sopraan en een wat ruiger baritongeluid, waarmee hij flink kan grooven, zoals 'Wrong exit' duidelijk maakt.

Herman te Loo

INTERCONTINENTAL JAZZ TRIO

Evidence

Tma Records

Bezetting:

Tim Armacost (ts),
Joris Teepe (b),
Shingo Okudaira (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Bassist Joris Teepe vond dat Amerikanen boeiender speelden zodat hij het vak in de VS het beste kon leren. Dus vertrok hij in 1992 naar New York. Nu heeft hij daar een druk bezet muzikantenleven als speler, organisator en pedagoog. Hij combineert dat met zijn baan als hoofd van de jazzafdeling van het Groningse Prins Claus Conservatorium. Dankzij Teepe geeft een reeks Amerikaanse jazzmusici daar periodiek een aantal weken achter elkaar les.

Joris Teepe leidt een bigband en speelt in onder meer het Intercontinental Jazz Trio. Hij is de Europeaan, saxofonist Tim Armacost de Amerikaan en drummer Shingo Okudaira de Aziat. Ze spelen al zo'n twintig jaar samen. De cd 'Evidence' was in de VS al eerder verkrijgbaar en is aangemeld voor een Grammy Award. Het is dan ook een eigenwijze en vooral karaktervolle opname van dit trio. Zo wordt het openingsnummer 'On green dolphin street' met staccato noten door Tim Armacost gespeeld. Als hij gaat improviseren, breekt Joris Teepe los met een walking bass. De tweede standard is Monks 'Locomotive'. Ook deze wordt heel gespatieerd gespeeld. Onder de eigen stukken zijn er twee van Teepe: 'Inventions in Maine' en 'Flight 643'. Het laatste stuk staat ook op zijn bigband-cd 'We Take No Enemies' uit 2009. Wat vliegt de tijd. Nu speelt de enkele lijn van de tenorsax van Armacost de hoofdrol, ondersteund door bas en drums. Wijlen Jaap Lüdeke meldde indertijd in zijn bespreking van deze bigband-cd, dat 643 het nummer van de vlucht van de KLM naar New York was. Okudaira heeft de snare onder zijn snaredrum losgekoppeld. Dat draagt bij aan het droge geluid van deze cd. Het basale geluid van de contrabas wordt ook redelijk in het laag gehouden. Dat bepaalt sterk het totaalgeluid van deze cd. Veel succes bij de Grammy Awards.

Hessel Fluitman

Bekijk het Intercontinental Jazz Trio hier:

<https://www.youtube.com/watch?v=0z6xjUgFE04>

CHRISTOF MAY

Deeper Green

Challenge

Bezetting:

Christof May (ss, as, kl, bkl, cbkl),
Florian Zenker (g),
Bob Wijnen (keyb),
Jens Loh (cb),
Eric Hoeke (d, loops)
+ Nils Petter Molvaer (tp),
Suzanne Abbuehl (v).

Elektronica - knoppen en schuiven, 'loops' en echo's - kenmerken de muziek van saxofonist-klarinetist Christof May. Eigenlijk heb ik niet zoveel met elektronica, maar als die smaakvol en creatief wordt gebruikt, kan ik er wel mee leven. Het geluid op 'Deeper Green' verandert voortdurend. De muzikanten produceren lange geluidslijnen die elkaar aanvullen of wegdrukken. Speels, geïmproviseerd, maar ook geconstrueerd. Een vorm van nieuwe jazz. De cd is in feite een lange suite van sfeervolle geluidsgebeurtenissen.

De Nederlands-Zwitserse zangeres Suzanne Abbuehl heeft Christof May op de poëzie van Emily Brontë geattendeerd. De sensitiviteit van die gedichten klinkt in de muziek door. Abbuehl reciteert gedichten van deze Engelse negentiende-eeuwse romantische schrijfster. Ook haar tekst wordt door de elektronica gehaald. De suite wordt tegen het eind onderbroken door een op dezelfde manier behandelde 'Lonely Woman' van Ornette Coleman. Florian Zenker en Eric Hoeke dragen veel bij aan de sound. Nergens wordt aangegeven wie de componist is van de suite (behalve dan 'Lonely Woman'). De cd werd opgenomen in de periode 2009-2012. Overigens kunt u Eric Hoeke in deze rubriek nogmaals tegenkomen in mijn bespreking van de nieuwe cd van de formatie Dash!.

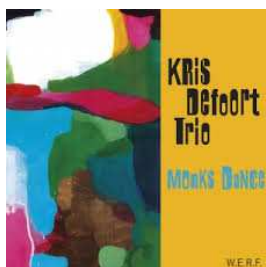
Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over de cd: <http://bit.ly/1QJjism>

JAZZ OP DE PLAAT

KRIS DEFOORT TRIO Monk's Dance W.E.R.F.

Bezetting:

Kris Defoort (p),
Nicolas Thys (bg),
Lander Gyselincx (d)
+ Josse De Pauw (voc).

Twee jaar geleden besprak ik in Jazzflits 207 de muziektheatervoorstelling 'An Old Monk' van theatermaker Josse De Pauw en het Kris Defoort Trio. Een groot deel van de muziek uit die productie verschijnt nu eindelijk op cd. Het repertoire op 'Monk's Dance' valt uiteen in drie delen. Eerst zijn er zes Monk-composities waar pianist Defoort, basgitarist Nicolas Thys en drummer Lander Gyselincx hun interpretatie aan geven. Dat doen ze redelijk dicht bij het origineel, en zo horen we Defoort regelmatig aan de gang volgens het hoe-van-de-trap-vallen-procedé, zoals Bernlef dat zo mooi beschreef in zijn gelijknamige essay. 'Trinkle, tinkle' wordt zo een soort 'Struikel, struikel'. In het tweede deel van de cd horen we oorspronkelijk repertoire van het trio dat compacte sfeerbeelden oproept, perfect voor de voorstelling. Opvallend zijn de mooie trage dansen ('Dancing miles' bijvoorbeeld), waarbij de bezoekers van 'An Old Monk' zich nog het zich onhandig en tegelijk gracieus voortbewegende lijf van De Pauw voor de geest kunnen halen. De acteur is zelf aanwezig in drie bonustracks, die openen met de hilarische rap die bestaat uit een opsomming van allerlei nare ziekten die je als oudere man allemaal kunt oplopen. Fraai is ook de cover van 'Are we dreaming' van singer/songwriter Kevin Coyne. De Paus zing-zegt het nummer in samenspraak met de melodische basgitaar van Thys.

Herman te Loo

Bekijk hier een video over de theaterproductie:

<https://www.youtube.com/watch?v=zvtv5ruu-cQ>

GILAD HEKSELMAN Homes Jazz Village

Bezetting:

Gilad Hekselman (g),
Joe Martin (b),
Marcus Gilmore (d),
Jeff Ballard (d).

Bekijk de openingstrack 'Verona':

<http://bit.ly/1QhzYUH>

Gilad Hekselman is dé rijzende ster in gitaarland, ook in de kringen van jonge muzikanten (waar ik bijwijken wel eens vertoef). Zijn veelgeprezen goede techniek – daar merk ik weinig van, en dat siert hem: al ben ik ervan overtuigd dat 'te veel techniek' niet bestaat, het etaleren daarvan is op weinig instrumenten zo vervelend als op gitaar. Een eveneens veelgeprezen melodisch talent deelt Hekselman met een aantal collega's van dezelfde (Israëliëse) afkomst, en hun talloze volgelingen. Ook het feit dat hij desondanks nergens de expliciet Hebreuws-melodische kaart trekt (die mij steeds vaker als een gimmick klinkt), siert hem. Toch lijdt zijn melodievoering op 'Homes' vaak onder een gefragmenteerde speelstijl, die sinds Bill Frisell moeilijk weg te denken lijkt: thema's en solo's zijn ook na aandachtige beluistering nauwelijks mee te neuriën. De gekozen gitaarklank – wat afstandelijk en wollig – geeft de noten iets ongedefinieerd (dat geldt ook voor de contrabas), en bij beluistering met hoofdtelefoon merk je pas écht hoe vaak Hekselman klanktapijtjes toevoegt, aquarellerend achter vallende sterren. Daarom werkt voor mij 'Keedee' niet, een snel latinstuk met twee drummers: latin moet snedig zijn, niet te ongrijpbaar (beide drummers treden overigens niet echt in dialoog, maar mogen om de beurt wat luider spelen dan de andere). Ook Bud Powells 'Parisian thoroughfare' doet het niet: de klank vertroebelt Hekselmans subtiele ritmische spel (waarbij tellen en noten toegevoegd worden aan het origineel) zódanig, dat vooral onduidelijkheid overblijft. Pat Metheny's 'Last train home' overleeft een respectvolle behandeling wel, en komt als nieuw tevoorschijn; Hekselmans efemere noten halen het overromantische uit Baden Powells 'Samba em preludio', en 'Eyes to see' heeft baat van de doorgevoerde klanktapijten. Gemengde gevoelens bij ondergetekende.

Arne Van Coillie

LAUGHING BASTARDS + Old Masterplans Ham Records

Bezetting:

Michel Mast (ts),
Jan-Sebastiaan Degeyter (g),
Nils Vermeulen (b)
+ Lander Gyselincx (d).

DASH!

Off

Eigen beheer

Bezetting:

Maarten Ornstein (ts, bkl),
Alex Oele (b),
Eric Hoeke (d)
+ Michael Moore (as, kl),
Joost Buis (tb),
Jasper Stadhouders (g),
Joshua Samson (perc).

JAZZ OP DE PLAAT

Een paar natuurgetrouw gespeelde stukken van Jimmy Giuffre, een nummer van Radiohead, Latin à la Los Cubanos Postizos: eclecticisme is het credo van het Belgische trio Laughing Bastards. In 2013 besloten jonge honden Jan-Sebastiaan Degeyter (gitaar) en Nils Vermeulen (bas) om samen met saxveteraan Michel Mast een groep te starten die uitging van het format van het Jimmy Giuffre Trio (met Jim Hall en Ralph Peña).

‘**De groep klinkt soulvol, maar ook fris en kraakhelder**’

Als gast voor deze nieuwe cd kozen ze Vlaanderens grootste drumtalent, Lander Gyselincx. Die levert subliem brusheswerk in de Giuffre-stukken en tilt ook de eigen composities van Degeyter naar een hoger plan. De groep klinkt soulvol, soms met een vette knipoog, maar vooral ook fris en kraakhelder. Toch blijft de repertoirekeuze wat onbevredigend. Nummers als 'The Train and the river' of 'Gotta dance' worden soepeltjes uitgevoerd, maar laten te weinig eigen gezicht zien. Dat is er wel degelijk in het werk van Degeyter, of in het arrangement van Radioheads 'Exit music (for a film)'. Ik ben dus benieuwd naar een volgend project.

Herman te Loo

Luister hier naar muziek van de groep:

<https://www.reverbNation.com/laughingbastards>

Maarten Ornstein heeft al enkele jaren geleden zijn groep Dash! teruggebracht tot een regulier trio: rieten, bas en drums. Daarmee maakt hij zijn niet zo reguliere muziek. In februari gaf het trio het concert dat op de cd 'Off' staat. Daarin werd onder meer een suite gespeeld waarvoor het trio met enkele solisten werd uitgebreid. Die suite bestaat uit 'Dash! Off/Up & down hell/Safe passage/Dash! Off'. Het eerste deel wordt na enig inleidend muzikaal geschuifel ingezet. Maar al gauw wordt het thema met de oneven groove omgezet in een voorzichtig kringelen. Dat zou dan 'Up & down hell' moeten zijn. Een ander beeld van de hel dan je normaliter zou verwachten. Maar misschien heb ik het retourtje hel niet opgemerkt en praat ik al over de 'Safe passage'. In ieder geval wordt in dit rustige gedeelte feilloos samengespeeld. Er zijn wel enkele gearrangeerde deeltjes te ontwaren, maar het merendeel is improvisatie. Daar zijn de gastsolisten ook op uitgekozen. Dit samenspel mondt uit in een groove die weer leidt tot een heftiger samenspel. Dat golft dan heen en weer, totdat Maarten 'Dash! Off' inzet. Daar gaat iedereen dan in mee.

‘**Funk en vrijheid gepaard aan toegankelijke muziek**’

De overige triostukken zijn qua sfeer met de suite te vergelijken: ballads worden afgewisseld door fel en funky. Dat creëert op de cd toch een eenheid. Maarten Ornstein heeft op deze cd funk en vrijheid gepaard aan toegankelijke muziek, groepsimprovisatie aan mooi lopende muzieklijnen. Je hoort gedisciplineerde vrije improvisatie maar ook mooi geschreven en gespeelde thema's, al dan niet met stevig slagwerk.

Hessel Fluitman

Luister hier naar de cd:

<http://www.maartenornstein.com/dash>

BOY EDGAR 100 JAAR

Datum en plaats:

15 november 2015,
Bimhuis, Amsterdam.

Ter viering van de honderdste geboortedag van Boy Edgar organiseerden het Nederlands Jazz Archief en het Bimhuis een bijzonder concert, gewijd aan het muzikale erfgoed van deze intrigerende jazzmusicus. Voorafgaand aan het concert gingen familie, collega's en journalisten met elkaar in gesprek en gaven toelichting op leven en werk van een grote Nederlandse jazzicoon. De gesprekken werden aangevuld met sfeerbepalende filmbeelden.

"Hij schreef harmonieën en arrangementen die iedereen voor onmogelijk hield. Boy Edgar bezat een unieke gave."

Theo Loevendie, zelf een verdienstelijke componist, speelde in de bigband van Edgar. Hij stelde vast dat Edgar onnavolgbaar was in zijn composities. "Hij schreef harmonieën en arrangementen die iedereen voor onmogelijk hield. Boy Edgar bezat een unieke gave".

Edgar omarmde het leven en combineerde zijn vak als huisarts en als medisch wetenschapper met zijn passie voor jazz. Hij was een geniale musicus en componist en genoot nationaal en internationaal veel aanzien. Als mens en als professional was hij gedreven en ging tot het uiterste. Hij gooide ziel en zaligheid in alles wat hij deed. Toch was hij onzeker en bang om tekort te schieten op de terreinen waar hij actief was. Edgar was zorgzaam en empathisch, maar wie met hem samenleefde of werkte, werd ook vaak geconfronteerd met zijn veeleisende en grillige houding. Zijn werkwijze was gehaast en slordig. Veel tijd en geduld had hij niet. Een partituur was soms niet meer dan een rijtje muzieknoten op een strook papier, dat zich liet lezen als een doktersrecept. Tijdens plaatopnames kwam het voor dat hij van gedachten veranderde en nog allerlei wijzigingen aanbracht in de muziek.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Zangeres Gerrie van der Klei en dirigent Konrad Konselleck.
(Foto: Joke Schot)

Edgar formeerde in 1960 een bigband rond de befaamde Diamond Five. Bassist Jacques Schols zat in deze formatie en laat ook nu nog enige scepsis horen. "Edgar was chaotisch. Er was altijd spanning. Soms viel er niet met hem te praten." Met name in de jaren zestig en zeventig drukte hij zijn stempel op de ontwikkeling van de jazzmuziek in Nederland. In navolging van Duke Ellington, zijn grote voorbeeld, gaf hij aan de musici die hij leidde veel ruimte voor de inbreng van eigen ideeën. Dochter Jane Edgar beseft nu dat ze een bijzondere vader had. "Boy ging honderd procent voor wat hij ook deed", zegt ze nu. Als kind kreeg ze weinig aandacht van haar vader. Gerrie van der Klei had negen jaar een relatie met Edgar en beleefde een heftige tijd. Toen ze haar carrière in de musical en showbizz opbouwde zei hij: "Zing! Blijven zingen." Daarmee bedoelde hij dat ze haar muzikaliteit niet ondergeschikt moest maken aan het acteren.

Marie-Claire Melzer en Marieke Klomp publiceerden in maart van dit jaar 'Boy Edgar. Het dubbelleven van een alleskunner'. In deze biografie tekenden ze het leven op van een genie met gebreken. Edgar legde de kiem voor de ontwikkeling van jazz in Nederland. Vanaf het begin was hij betrokken bij de doorslaggevende naoorlogse fase, de periode waarin Nederlandse jazz betekenis kreeg.

Cineast Hans Hylkema werkt op dit moment aan een muziekdokumentaire over Boy Edgar. "Het is essentieel dat er een film komt over deze vitale man."

Het Bimhuis beleefde een gepassioneerde avond. De David Kweksilber Big Band en de Konrad Koselleck Big Band speelden om beurten stukken uit het inspirerende muzikale oeuvre van Boy Edgar. In de laatste set werden de twee bands samengevoegd tot een ensemble van ruim veertig muzikanten. Een grote schare 'speciale gasten', Theo Loevendie, Gerrie van der Klei, Claron McFadden, tapdanser Peter Kuit, John Engels, trombonist en arrangeur Joost Buis, Arnold Dooyeweerd en Hans Dulfer gaven met hun bijdragen extra kleur aan deze geslaagde avond.

Roland Huguenin

[Zie ook de bijlage Jazz in Beeld op pag. 20](#)

TEUS NOBEL QUINTET

Bezetting:

Teus Nobel (tp), Timothy Banchet (p)
Jerôme Hol (g), Jeroen Vierdag (b),
Jasper van Hulten d).

Datum en plaats:

8 november 2015,
Hothouse Redbad, Leeuwarden.

Met veel gevoel voor drama opende trompettist Teus Nobel zijn concert bij Hothouse Redbad. Hij speelde het eerste deel van de suite 'Quiet now' (een verwijzing naar Miles Davis) en 'Mr. Shiny pants' (een eerbetoon aan collega Eric Vloeimans). Het kwintet van Teus Nobel staat bol van de zwaargewichten: hijzelf is een trompettist van formaat die op veel terreinen zijn mannetje staat. Zo speelt hij ook mee in musicalorkestjes en is hij solotrompettist bij het orkest van de Koninklijke Luchtmacht. In zijn eigen band heeft hij – ook letterlijk – bassist Jeroen Vierdag achter zich staan. Die speelt zo ongeveer elke dag ergens in een concertzaal, lijkt het wel. Zo druk heeft hij het. Het was hoe dan ook fantastisch om Vierdag mee te maken. Zijn begeleiding was zo gevarieerd, dat het leek of hij voortdurend soleerde. Vooral als gitarist Jerôme Hol solistisch uit zijn slof schoot: hij op de elektrische gitaar en Vierdag op zijn elektrische bas.

Jerôme Hol soleerde trouwens melodischer dan ik in andere groepen van hem hoorde. Van de jonge pianist Timothy Banchet is nog weinig bekend, maar in dit verband wist hij een plek te veroveren en te verdedigen. Ook al stelde hij zich redelijk bescheiden op. Slagwerker, Jasper van Hulten, is al jaren de Razende Roeland achter het drumstel. Hij viel al meteen op in het openingsnummer, waarin hij langzaam het tempo versnelde, om van 'Quiet now' over te stappen op 'Mr. Shiny pants'. Dat gaf de gitarist de gelegenheid om op stoom te komen en lekker los te gaan. Een kolfje naar de hand van Van Hulten.

Teus Nobel heeft voor de serie concerten eerbewijzen geschreven voor trompettisten die hij hoog acht. Zo ook voor Jarmo Hoogendijk, de trompettist die niet meer kan spelen omdat hij zijn lippen kapot gespeeld heeft. In het eerste deel van het eerbetoon werd de zachtaardige mens Hoogendijk voorgeschoteld. Vervolgens kon in de muziek de macho-trompettist worden herkend die iedereen van het toneel wil spelen. Teus Nobel verschaft zichzelf met de eerbewijzen de gelegenheid om lekker veelzijdig te spelen en zijn helden te eren.

Hessel Fluitman

Teus Nobel luistert. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Vlnr: Teus Nobel, Jasper van Hulten en Jerôme Hol.
(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

NOVEMBER MUSIC COLOURS OF IMPROVISATION

Datum en plaats:

6 november 2015,
Verkadefabriek, Den Bosch.

Eric Vloeimans (rechts) geniet van de improvisaties van Jon Balke. (Foto: Tom Beetz)

Al 23 jaar lang worden tijdens November Music in Den Bosch de grenzen tussen muziekgenres geslecht. Oorspronkelijke was dit vooral een festival met avant-gardistische klassieke muziek, maar tegenwoordig is het uitgegroeid tot een vijfdaags festival op verschillende locaties waarbij jazz, impro, klassieke muziek, elektronische installaties en acteurs zich niets aantrekken van hokjes en vooroordelen.

Het aantrekkelijkste is de afsluitende zondag waarop de hele dag een keus gemaakt kan worden tussen jazz, klassiek en wereldmuziek of installaties van bijvoorbeeld elektronicapionier Dick Raaijmakers en anderen.

Dit jaar kozen we voor het uitgelezen programma 'Colours of Improvisation' dat in de grote zaal van de Verkadefabriek drie tijdloze improvisatiegroepen liet horen. Bij twee van de drie optredens ging het over een eerste muzikale ontmoeting tussen musici die elkaar bewonderen maar niet eerder samen op het podium stonden. Dat is risicovol programmeren wat goed maar ook slecht kan uitpakken, typisch de benadering van November Music.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De Amerikaanse trompettist **Ambrose Akinmusire**, momenteel een rijzende ster aan het jazzfirmament, wilde graag met pianist Harmen Fraanje spelen en aan dit duo werd de Duits-Amerikaanse stemkunstenaar/zanger Theo Bleckmann toegevoegd. Door de meestal woordloze zang van Bleckmann viel de nadruk vooral op zijn samenwerking met Akinmusire en werd Fraanje meer in de rol van begeleider gedrukt. Wellicht was een duo beter geweest want hoewel de zang prachtig was bleef de muziek enigszins steken in een delicaat en ingetogen optreden waarin weinig muzikale ontwikkeling viel te bekennen. Toen daarna Eric Vloeimans speelde leek het alsof de muziek een alfabet was waarvan Akinmusire een aantal letters perfect beheerste, terwijl Vloeimans niet alleen die letters net zo goed beheerste maar daarnaast het hele alfabet en daar ook nog prachtige zinnen van maakte. Ook de ontmoeting van Vloeimans met Balke was een primeur, maar deze pakte wel heel bijzonder uit. Balke gebruikte met behulp van uitgekiende elektronica zijn toetsenbord als een percussieinstrument, soleerde daar met de piano overheen en stimuleerde Vloeimans tot een van zijn beste optredens van de laatste jaren. Het was of Vloeimans was getransformeerd tot een trompettist die zelf nog het meest verrast was en niet eerder ontdekte hoekjes van zijn improvisatievermogen binnenstapte. De lange improvisatie van Balke en Vloeimans was glashelder en meanderde met zoveel slingers door het muzikale landschap dat het de luisteraar soms duizelde.

Akinmusire, Fraanje, Vloeimans, Balke c.s. gaven in 's Hertogenbosch een wellicht historisch concert.

Tegen zo'n wellicht historisch concert viel niet op te boksen, ook niet door de Scandinavische/Engelse groep **Phronesis**, die als kers op de slagroom bedoeld was. Normaal zou dit trio van de Deense bassist Jasper Høiby met de Engelse pianist Ivo Naeme en de Noorse drummer Anton Eger een dynamisch hoogtepunt zijn geweest, waarbij de mond openvalt voor het technische kunnen van Høiby, maar na de schoonheid en spanning van Balke/Vloeimans viel vooral op hoe traditioneel dit pianotrio was.

Tom Beetz

FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

Datum en plaats:

30 oktober en 1 november 2015,
LantarenVenster, Rotterdam.

De vijftiende editie alweer. Begonnen tijdens 'Rotterdam culturele hoofdstad van Europa' is Festival Jazz International Rotterdam al jaren een vast festival in de herfst. De programmering was uitdagend en gedurfd, waardoor er ronduit verrassende concerten te zien waren. Maar ook grote namen, zoals vocalist Kurt Elling. Er werden twee zalen en de foyer (als volwaardig podium) van LantarenVenster gebruikt, zodat er bijna geen overlap van de concerten was en er prima gelegenheid was voor een drankje tussendoor. Presentator Koen Schouten leidde het publiek op kundige en enthousiaste wijze langs de concerten.

Vrijdag

De Rotterdamse drummer **Mark Schilders** en de Antwerpse gitarist **Bert Cools** speelden als eersten in een, helaas, half lege zaal. Ze begonnen met een minutenlange bak ruis. Het concert bestond meer uit klank dan uit muziek en werd gedomineerd door elektronica. Veelal speelden beiden op gitaar (Schilders raakte zijn drumkit zelden) en er werd heel veel aan knopjes gedraaid. Schilders zorgde voor lage basistonen uit de basgitaar en Cools samplede zichzelf tot uitgestrekte klanklandschappen ontstonden. Vaak bleek het een tempoloze, vormloze, experimentele exercitie. Alsof we op hun zolderkamer mochten meegenieten van een spannende oefensessie die eindeloos kon doorgaan. Na een half uur begon een tweede stuk met gitaar en elektrische bas en dat bevatte heel wat meer structuur. Laag over laag werd het opgebouwd en er kwam ook ritmisch drumwerk. Schilders speelde op de zondag van het festival overigens wél op zijn drums.

Girls in airports is een Deense band met een duidelijk Scandinavische toets. En voor mij een verrassing. Ze mengen allerlei stijlen in een eigenaardige bezetting: twee saxofonisten, een toetsenist en een percussionist en een drummer. Vooral Mathias Holm had een bijzondere functie. Naast zijn rol achter de toetsen leek hij ook bassist en vooral gitarist. [...vervolg in de rechterkolom](#)

Bruut! met op de voorgrond Maarten Hoogerhuis.
(Foto: Govert Timmers)

Overigens kwam er wel heel erg veel ruis uit zijn orgel. Veel stukken waren nogal kort en ze waren vaak nogal plotseling klaar. Dat was jammer. De muziek is lastig te categoriseren. Soms was het lief en melodisch, dan weer onvoorspelbaar en dromerig. Maar het was steeds eigenzinnig. Ster van het optreden was rietblazer Martin Stender. Hij speelde op maar liefst vijf verschillende instrumenten. Zijn soli hadden een hallucinerende schoonheid, betoverend. Hij creëerde langzaam evoluerende landschappen met een lange galm. Daarbij zwenkte hij met de beker van de saxofoon heen en weer langs de microfoon. Samen met aanzwellend en opzwevend drumwerk werkte de muziek zich naar een climax. Op klarinet schiep hij veel ruimte en rust, terwijl de band dat ruig en zelfs vuig beantwoordde. Wat een leuke ontdekking is deze band!

Bruut! gaf in de foyer een volwaardig concert dat klonk als een klok. Voor een groot publiek brachten ze swingende en felle, groovende jazz die op een feestje niet zou misstaan. Het swingende orgel van Folkert Oosterbeek duelleerde met de tomeloze energie van altist Maarten Hoogerhuis. Zijn voorstelrondje werd steeds door de band beantwoord met een korte muzikale frase. Daarna ging het weer volgas, richting rock en roll. Er was zelfs een eerbetoon aan Led Zeppelin.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Get the blessing komt uit Bristol en was ook weer een pure verrassing. De vier mannen werken afzonderlijk in allerlei projecten, maar dit is 'hun band'. Op affiches en op al hun cd's staan ze afgebeeld met zakken over hun hoofd. De band kent een bijzondere samenstelling met bas, drums en twee blazers: trompet en saxofoon. Bassist Jim Barr wierp zich op als leider van het viertal. Zijn aankondigingen waren doorspekt met Engelse humor. Zijn zware geluid was heerlijk dominant en zijn energie dreef de hele band permanent naar topniveau. De muzikanten gebruikten daarbij allen diverse soorten elektronica. De composities hadden 'seafoodnamen': zoals 'Green Herring' en 'Cornish native'. Ze namen voor aanvang van de stukken nogal wat tijd voor het instellen van hun apparatuur. Eén ruig stuk leek wel heel erg veel op 'Meet your demons' van Yuri Honing. En toen was er tijd voor 'audience participation': "Jullie hebben getoond dat je kan klappen, dus er is geen reden om niet mee te doen." Het ging in hoog tempo en het publiek bleek overwegend loyaal aan deze opdracht. Als toegift klonk 'cake with a undefined flavour': 'Bleach cake'.

Zondag

Marike van Dijk is componist en saxofonist. Ze maakte een mooie cd met een voornamelijk New Yorkse bezetting. De helft van de twaalfmansformatie werkte mee met een Rotterdamse versie van haar The Stereography Project. Marike zat onopvallend in de rij met de andere blazers, met Ben van Gelder op altsax en basklarinet, en ze stond op bij een spaarzame solo. Ze telde af en gaf het tempo aan, maar haar voornaamste verdienste lag in de composities. Dat betrof geen solistische krachtpatserij, maar composities die je raken, gebaseerd op schoonheid en harmonie. Van de cd speelden ze bijna alle stukken: bijvoorbeeld 'She's leaving home' van The Beatles met zang van Defne Sahin. Marike: "Het is niet gecoverd maar ik heb het in een nieuw jasje gestoken." 'Christmas' had niets met kerst te maken en 'Walsje' was geen walsje, maar wel heel mooi met saxofoon, cello en een gloedvolle Manuel Schmiedel op piano. En '322423' sloeg op 'het ritme dat door het hele stuk heen loopt' terwijl '22th' werd geschreven op ... de 22ste.
[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Marike van Dijk en band. (Foto: Eric van Nieuwland)

Mark Turner Quartet. (Foto: Eric van Nieuwland)

Voor aanvang van het laatste concert, van saxofonist **Mark Turner**, vroeg presentator Koen Schouten: "Heeft iemand van jullie Mark Turner wel eens zien optreden met zijn eigen band?" Niemand reageerde. Het was inderdaad erg lang geleden. Met het trio Fly maakte hij wel drie albums. Trompettist Avishai Cohen maakte deel uit van de groep maar in het programma werd zijn naam niet groots genoemd terwijl hij zelf toch een succesvolle bandleider is. Samen spelen ze op de laatste cd's van Turner, onder anderen 'Lathe of heaven'. Turner en Cohen bleken muzikale zwaargewichten en hun samenwerking was fenomenaal. Het kwartet bestond uit vier eigennuttige karakters met een schoon eigen geluid. Ze werkten op een hoog niveau samen en toonden een strakke compositorische timing. Drummer Obed Calvaire viel op door zijn perfect geplaatste drumaccenten. Vaak sloég hij niet, maar liet hij zijn stokken op de drums vallen. Maar het kwam soms ook tot een spectaculaire, oorverdovende solo! Hij zorgde samen met bassist Joe Martin voor boeiende meerlaagse tempi en polyritmiek. Of de blazers unisono bliezen of solo, ze waren zeer aan elkaar gewaagd.

Peter J. Korten

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar. (<http://roseellismusic.com>)

NEW YORK CALLING

PASSIE

Waar kan iemand u 's nachts voor wakker maken? De vraag die de Nederlanders al eeuwen bezighoudt blijkt hier in Amerika ook gesteld te worden. Mijn antwoord is erg suf komend van een jazz-zangeres. Mij kun je wakker maken voor een diepgaand gesprek over Sarah Vaughan of Ella Fitzgerald of Betty Carter, of liever eigenlijk een intensieve luistersessie. Ik besteed veel tijd aan het bestuderen van de grote namen die mij zijn voorgegaan. Daarin beperk ik mij echter wel voornamelijk tot jazz met af en toe een uitstapje naar een andere muziekstijl. Collega's met een wat bredere interesse vinden dit soms wat bekrompen, maar ik kan mijzelf maar weinig interesseren voor iets anders. Ik heb menigeen afgeschrikt met mijn ontembare enthousiasme, want als het onderwerp ter sprake komt, dan ben ik niet te stoppen. Het begint leuk en 'casual'. Ken je dat album al? Heb je haar wel eens gehoord? Wat vind je van dat nummer? Maar dan begin ik een lijst op te stellen met namen en albums. Daarna citeer ik biografieën, imiteer opnames of draag complete songteksten voor. De ander haakt af: "nou bedankt voor het lijstje, ik ga er nu maar eens vandoor." Maar mijn hart is sneller gaan kloppen, mijn bloed is sneller gaan stromen en mijn hersenen staan op scherp: "Oh, maar ik ben nog niet klaar! Mag ik dat lijstje nog eens, er schiet me nog wat te binnen. Geef me je e-mailadres, ik weet zeker dat ik iets geweldigs ben vergeten." Thuis schrijf ik dan nog een lange e-mail met een overweldigende lijst muziek die diegene zou moet luisteren.

Ik heb menigeen afgeschrikt met mijn ontembare enthousiasme.

Gelukkig heb ik hier in New York grotere fanatiekelingen ontmoet dan ikzelf. Ook kan ik tegenwoordig mijn ei kwijt in de vele podcasts, interviews en documentaires die op het internet te vinden zijn. Recentelijk nog heb ik 'NPR's jazzprofiles' ontdekt, gepresenteerd door Nancy Wilson. Dit zijn uitzendingen van ongeveer een uur waarin steeds een invloedrijke muzikant of componist wordt belicht. Er zijn documentaires te vinden over Sarah Vaughans virtuositeit, Hoagy Carmichaels tijdloze standards, Bessie Smiths blues, Willie 'The Lion' Smiths stride piano en ontzettend veel meer. Alle uitzendingen zijn te luisteren op <http://www.npr.org> en zijn daar ook te downloaden. Het komt gelukkig af en toe voor dat iemand een naam noemt die ik nog niet ken. Een tijdje geleden speelde ik met pianist Joe Alterman, een enorme liefhebber van vocale jazz. Tot mijn genoegen noemde hij een paar namen waar ik nog nooit van gehoord had. Bijvoorbeeld de naam Beverly Kenney, een Amerikaanse zangeres. Toen ik haar voor het eerst hoorde stelde ik me een mix van Peggy Lee en een paar generaties jongere Billie Holiday voor. Beverly Kenney werd in 1932 geboren en heeft een paar mooie elpees opgenomen, maar helaas is het daarbij gebleven want Beverly Kenney pleegde op haar 28ste zelfmoord. Er is een mooie live-opname te vinden op YouTube waar ze zingt in een uitzending van Hugh Hefners Playboy TV. Nou, daar kun je me dus 's nachts voor wakker maken.

Bekijk Roos Plaatsman in de studio:
<https://vimeo.com/49549650>

Jazzpianist **Mike Del Ferro** reist over de gehele wereld. Hij is momenteel bezig met een reeks van tien cd's getiteld 'Songs Inspired By Wandering The Globe'. In deze rubriek vertelt hij verhalen van onderweg. (<http://www.mikedelferro.com>)

ZWERNEN OVER DE GLOBE

HARD WERKEN

Ik heb op diverse plekken in de wereld musici ontmoet die zijn opgegroeid in pure armoede, lage kastes, een religie die geen muziek tolereert, een dictatuur, noem maar op. Musici die het ver hebben geschopt door puur en alleen hun mentaliteit. Als ik dit soort mensen op mijn pad krijg, vind ik het altijd interessant om na te gaan wat de parallellen zijn.

Zo leerde ik in Maleisië een fantastische drummer kennen, **Lewis Pragasam**. Hij is een van de top vijf drummers in Azië. Lewis is van Indiase afkomst, uit een van de laagste kastes. Hij leek daardoor kansloos om zich te ontwikkelen maar nam hier geen genoegen mee. Hij sloot zich maar liefst drie jaar op in een oefenruimte waar hij tien uur per dag studeerde zonder een dag over te slaan. Na drie jaar was hij er klaar voor en nu toert hij door heel Azië. Ook wordt hij door vele Amerikaanse grootheden gevraagd om hem in Azië te begeleiden.

Een ander voorbeeld is **Jimmy Dluclu**, een van origine Mozambikaanse gitarist die in Zuid-Afrika een enorme ster is geworden. Opgegroeid in een dorpje in Mozambique waar iedereen genoeg leek te nemen met gruwelijke armoede, accepteerde hij niet dat ditzelfde lot hem te wachten stond. Door hard studeren op zelfgemaakte gitaren en niet op het geluk te wachten maar het zelf te creëren, heeft hij de top bereikt.

Ook in Zuid-Amerika heb ik vele musici ontmoet met vergelijkbare verhalen. Of musici met een bijzondere visie op muziek zoals de Boliviaanse panfluitspeler **Carlos Ponce**, die het helemaal had gehad met het slechte imago van dit bijzondere instrument en het naar een ander niveau heeft getild door er bijvoorbeeld jazz op te spelen, effecten te gebruiken enz. Niet zonder succes!

Wat deze mensen dus allemaal gemeen hebben is dat ze zich op geen enkele manier laten beïnvloeden door de vastgeroeste overtuigingen dat het niet voor ze is weggelegd vanwege hun afkomst. Bewonderenswaardig.

Een van de interessante aspecten aan het reizen is natuurlijk dat je vele culturen leert kennen. Dat is een enorme verrijking die ook mijn muziek zeer heeft beïnvloed. Echter, waar je nog het meest inzicht in krijgt is hoe je eigen cultuur eigenlijk in elkaar zit omdat je er veel objectiever naar begint te kijken.

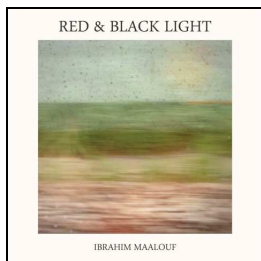
Ik zie het nu zo: als het over mentaliteit gaat kan je de wereld onderverdelen in twee soorten landen. Landen waar overleven prioriteit nummer één is, en landen waar dit niet zo is. Dit is zeer bepalend voor de werkmentaliteit en ook wat voor rol muziek in het leven van de bevolking speelt.

Het is natuurlijk fantastisch dat we iedere dag in het 'rijke Westen' cultuur op hoog niveau kunnen ervaren, maar uiteindelijk is het toch een elitaire aangelegenheid en geen basale levensbehoefte zoals in de 'moeilijke landen'. Dit is overigens geen oordeel, maar ik ben wel dankbaar dat ik door al het reizen vele landen heb mogen ervaren waar muziek gelijk staat aan overleven en dat ik de enorme passie heb mogen zien die hier van uitgaat.

Bekijk Mike del Ferro in Vrije Geluiden:
<https://www.youtube.com/watch?v=UQWZLjwdsEY>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 16 november 2015

- 1 Ibrahim Maalouf**
Red & Black Light (Impulse)
- 2 Count Basie**
Blues Backstage (NJA)
- 3 John McLaughlin**
Black Light (Abstract Logix)
- 4 Michael Brecker**
Live In Helsinki (Membran)
- 5 Drifter**
Flow (Edition)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Matthew Stevens**
[Woodwork \(Whirlwind\)](#)

Geniale cd onder eigen naam met pianist Gerald Clayton als belangrijkste solist naast gitarist-leider Matthew Stevens. Ingetogen en sfeervol, maar ook flink uitpakken.

- 2 Brad Mehldau**
[10 Years Solo Live \(Nonesuch\)](#)

Op vier cd's of tien elpees een schitterend document van maestro Brad Mehldau solo. Prachtig opgenomen waardoor je echt in de ziel van de pianist kan meeluisteren.

- 3 Drie nieuwe Complete Album Collections**
(Sony Music)

Art Blakey & the Jazz Messengers
[Complete Studio Recordings op RCA en Columbia \(acht cd's\)](#)
Duke Ellington
[Complete Columbia Studio Recordings, Vol.2 \(tien cd's\)](#)
Thelonious Monk
[Complete Columbia Live Recordings \(tien cd's\)](#)

Wederom schitterend in originele elpee-covers uitgegeven en 'top notch' gemasterd. Deze Sony-sets zijn en blijven een lust voor oog en oor. Inclusief alle extra tracks en takes en zelfs een Blakey-album voor het eerst in stereo.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

80ste DOWNBEAT READERS POLL WINNAARS

Anat Cohen is nummer 1 op de klarinet. (Foto: Jimmy Katz)

Hall of Fame:
Tony Bennett

Jazzartiest:

Chick Corea

Bigband:

Jazz at Lincoln Center Orchestra

Trompet:

Wynton Marsalis

Klarinet:

Anat Cohen

Sopraansaxofoon:

Wayne Shorter

Tenorsaxofoon:

Chris Potter

Piano, keyboard:

Herbie Hancock

Gitaar:

Pat Metheny

Basgitaar:

Stanley Clarke

Drums:

Jack DeJohnette

Vibrafoon:

Gary Burton

Zangeres:

Diana Krall

Componist:

Maria Schneider

Jazzalbum:

Chick Corea Trio

Trilogy

(Stretch/Concord)

Record Label: Blue Note

Jazzgroep:

Snarky Puppy

Trombone:

Trombone Shorty

Fluit:

Hubert Laws

Altsaxofoon:

Ornette Coleman

Baritonsaxofoon:

Gary Smulyan

Orgel:

Joey DeFrancesco

Bas:

Christian McBride

Viool:

Regina Carter

Percussie:

Poncho Sanchez

Zanger:

Tony Bennett

Arrangeur:

Maria Schneider

Historisch album:

Wayne Shorter

Speak No Evil

(Blue Note)

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

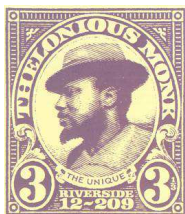
In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een tablet of smartphone. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

THELONIOUS MONK

The Unique Thelonious Monk
Riverside

Bezetting:

Thelonious Monk (p), Oscar Pettiford (b),
Art Blakey (d).

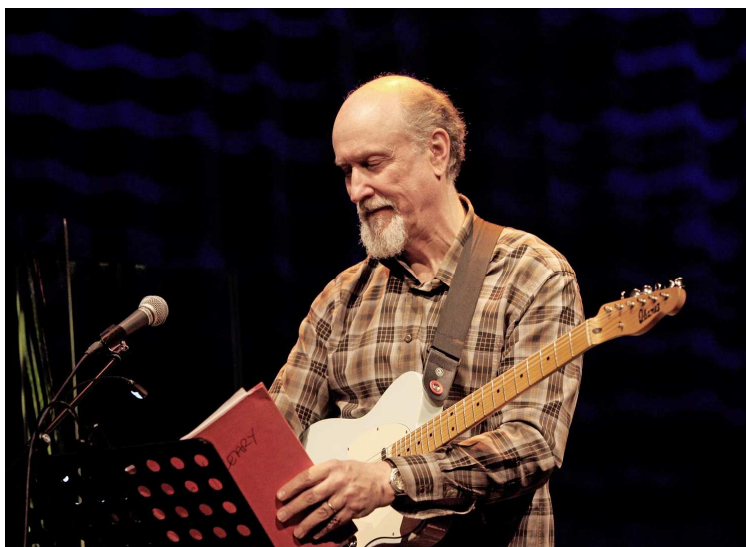
De Riverside-platen 'Plays Duke Ellington' en 'The Unique' waren de grote doorbraak van pianist Thelonious Monk. Ze werden gemaakt om hem met bekend materiaal populair te maken. Apart genoeg brak Monk pas echt door met zijn derde elpee: 'Brilliant Corners', met daarop zijn eigen materiaal. Een wat stoeve plaat. Maar terug naar 'The Unique' met zijn heerlijk schurende uitvoeringen van de standards.

Begeleid door bassist Oscar Pettiford en drummer Art Blakey (zo bescheiden en dienend hoorde je hem zeer, zeer zelden) neemt Monk bij de keuze van zijn akkoorden zoveel vrijheid dat de eerste de beste zal menen dat de man vals speelt. Echter, die schurende en afwijkende akkoorden kloppen natuurlijk als een zwerende vinger. Letterlijk en figuurlijk. De invulling die Blakey geeft met zijn roffels en tikken is een feest om mee te maken, net zoals de walking bass van Pettiford. Na het vlot gespeelde 'Liza' is 'Memories of you' aan de beurt. Eigenlijk een weifelende zoektocht door de akkoorden van deze compositie en daarbuiten. Iets wat je alleen kunt als je je het stuk volledig eigen hebt gemaakt. Dan 'Honeysuckle rose', zo ken je het niet van Fats Waller! De akkoorden zijn zo incompleet gekozen, dat je in verwarring achterblijft, totdat je de lol en de durf ervan inziet. Dan luister je met stijgend plezier. Zelfs Art Blakey past op de een of andere manier zijn solo aan. De melodie van 'Darn that dream' wringt al van zichzelf. En om dat dan nog eens uit te bouwen... Al luisterend besef je dat zanger Kurt Elling helemaal niet nieuw en gedurfd bezig is: het is gewoon Monkiaans zingen wat hij doet. 'The Unique' heb ik veel te weinig gehoord en is buitengewoon mooi.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 16 november 2015

'Past Present', het nieuwe album van John Scofield – hier tijdens een concert in LantarenVenster (R'dam) april dit jaar – wordt veel gedraaid op Amerikaanse jazz-zenders. (Foto: Joke Schot)

1 Gerry Gibbs Thrasher Dream Trio

Live In Studio
(Whaling City Sound)

2 Orrin Evans

The Evolution Of Oneself
(Smoke Sessions)

3 John Scofield

Past Present
(Impulse!)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/ hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Mike del Ferro, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman en Jorre Reynders. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis.

•
ia77

JazzFlits

Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van

JAZZFLITS is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend

De voltallige David Kweksilber Big Band én Konrad Koselleck Big Band waren van de partij tijdens de viering van de honderdste geboortedag van orkestleider Boy Edgar op 15 november in het Bimhuis te Amsterdam (foto: Joke Schot). Als speciale gasten waren Gerrie van der Klei, Hans Hylkema, John Engels, Theo Loevendie, Arnold Dooyeweerd aanwezig. De zaal was helemaal uitverkocht. Alvorens de musici zich aan de muzikale nalatenschap van Edgar wijdde, was er het programmaonderdeel Talkin' Boy. Met filmfragmenten, reflecties en gesprekken over leven en werk van Boy Edgar.

Zangeres Gerrie van der Klei en saxofonist Hans Dulfer in actie. (Foto: Joke Schot)

Dirigent Konrad Koselleck kan hoog springen. (Foto: Joke Schot)

Theo Loevendie en Gerrie van der Klei (rechts). (Foto: Joke Schot)